

Comunicat del Govern del Consell de la República

written by Redacció Unilateral | 18 d'abril de 2024

El Consell: adaptar-se a un nou hàbitat

El Consell de la República té una missió, culminar el procés d'independència de Catalunya a partir del mandat que els catalans es van donar a si mateixos i a les seves institucions amb el referèndum de l'1-0 del 2017. Aquesta missió continua avui intacta i tan vigent com el dia de la seva fundació. Tanmateix, l'hàbitat en el qual haurà d'actuar el Consell d'ara endavant canvia substancialment. En efecte, hi ha dues circumstàncies que han marcat profundament el Consell i n'han condicionat la identitat des del 2018 fins ara.

En primer lloc, l'exili. En una fase de deriva autoritària de l'Estat espanyol i d'implacable persecució política i penal del moviment independentista, va ser l'espai lliure d'Europa allò que va permetre la creació del Consell. L'exili li proporcionava tres elements claus:

a) La legitimitat: el Consell, en tant que legítim dipositari del mandat de l'1-0, es va crear a partir del Govern que havia fet possible el referèndum i l'única part d'aquest Govern que podia fer acció política amb llibertat eren el Govern i el seu president a l'exili.

b) Les bases materials que requeria per al seu funcionament: l'exili permetia disposar de les condicions legals i financeres perquè el Consell pogués desplegar la seva acció.

c) La finalitat de la seva acció política: l'exili permetia dur a terme amb especial eficàcia la internacionalització del conflicte, que era una de les finalitats principals del Consell.

En segon lloc, la confrontació democràtica. Des del primer

document estratègic –d’octubre del 2018– el Consell ha entès que per culminar el procés d’independència hi havia dos camins principals: la negociació amb els partits espanyols en el marc de les institucions; la confrontació pacífica, basada en l’exercici dels drets civils i polítics per part de la societat civil i en l’obediència de les institucions catalanes a les majories democràtiques del Principat.

La negociació té com a objectiu un referèndum acordat. Cal tenir en compte que el mandat de l’1-0 encara és vigent, i només podria ser substituït per un nou mandat votat igualment en un referèndum; però el Consell sempre ha defensat la tesi que un nou referèndum només és oportú en cas que sigui acordat perquè això facilitaria el reconeixement del seu resultat per part de l’Estat espanyol i la comunitat internacional. La confrontació no exclou la possibilitat de fer efectiu directament el mandat de l’1-0. Aquestes són les dues vies –ambdues radicalment democràtiques i pacífiques– per culminar el procés. Des del Consell sempre hem defensat que ambdues són no només compatibles, sinó complementàries. I totes dues necessàries per arribar al final del camí.

Del que es tracta no és, doncs, d’identificar “quina és” la via correcta, sinó d’identificar quines són les condicions que fan que cadascuna pugui ser realment útil. Quines condicions requereix la negociació per tal que no sigui una rendició o un desistiment i sí una via per avançar cap a l’objectiu final? Quina correlació de forces necessita a les institucions per negociar? Quines condicions necessita la confrontació per ser un camí realment eficaç i no testimonial o destinat a la derrota? Quina correlació de forces necessita al carrer per confrontar? Són les preguntes que cal respondre’s per poder identificar com s’han de prioritzar i com s’han de combinar aquestes dues estratègies, en cada moment, en cada context concret i d’acord amb la correlació de forces en cadascun dels fronts de la batalla.

Durant tots aquests anys, no s’havien donat cap de les tres

condicions que en el document del Consell d'octubre del 2018 havíem fixat com a necessàries per a emprendre una negociació efectiva: que tingués el referèndum acordat com a objecte; que partís d'una amnistia plena com a premissa; i que tingués una mediació neutral (i, per tant, internacional) com a garantia. Per aquesta raó, durant tots aquests anys el Consell ha prioritzat de manera clara i inequívoca el relat de la confrontació pacífica, democràtica i intel·ligent. El document "Preparem-nos" n'és la prova més clara.

Tanmateix, avui el context ha canviat. Les eleccions espanyoles de juliol del 2023 han fet possibles les tres condicions per negociar amb efectivitat, fixades pel Consell la tardor del 2018. Això, doncs, ha propiciat l'inici d'una negociació real de l'independentisme amb el govern espanyol, que d'entrada té dues conseqüències: d'una banda, ha de fer possible el retorn dels exiliats en un termini proper, de l'altra, li resta al relat de la confrontació el protagonisme que ha tingut fins ara. Són dos fets que no podem ignorar.

Al Consell, doncs, no li canvia la missió. Però li canvia l'hàbitat i de manera bastant radical. Com ha de ser un Consell sense exili i sense la confrontació al centre del relat? Aquesta és la qüestió.

En aquesta nova etapa en què la negociació agafa el protagonisme, les prioritats estratègiques del Consell –tal com des del Govern vam exposar en la sessió constitutiva de l'Assemblea Territorial, a la Torre del Bisbe d'Elna– haurien de ser dues:

1. Condicionar la negociació amb l'Estat perquè l'independentisme pugui assolir el seu objectiu –és a dir, el referèndum acordat–. Això vol dir mobilització civil, confrontació democràtica i pacífica per acompanyar una negociació que, sense una societat civil i un carrer activats, té menys opcions de prosperar.

2. Preparar l'endemà de la negociació, si aquesta fracassa. És a dir, dibuixar la confrontació futura, legitimada per un mandat, el de l'1-0, al qual des de l'independentisme mai s'ha renunciat.

En coherència amb aquestes dues prioritats estratègiques, el Pla de Govern del Consell per a la nova etapa es planteja els següents cinc objectius instrumentals: enfortir-se, particularment pel que fa als consells locals; créixer, fonamentalment en número de registrats; treballar per la unitat estratègica de l'independentisme; posar l'embrió de les futures estructures d'estat republicanes; continuar internacionalitzant el conflicte.

En síntesi, mentre la negociació amb l'Estat no culmini amb el reconeixement del dret de Catalunya a l'autodeterminació, la confrontació democràtica, en paral·lel a aquesta negociació, continuarà sent sempre legítima i necessària. Si aquesta confrontació té com a base la reivindicació del mandat de l'1-0 i té com a objectiu la materialització d'aquest mandat, aleshores el Consell en té el lideratge natural. El Consell, per tant, continua sent –avui com ahir– imprescindible.

Govern del Consell